

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἀπέθανεν εἰς Βαλλιαλόδιδ τῷ 1306, ὅτε ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸ τέταρτον ταξιδιόν του βεβαρυμένος ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς λύπας. Ἡ εἰκὼν ἦν παριστώμεν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ εἶναι εἰκὼν γενομένη ζωῆς αὐτοῦ, ἥτις εὐρίσκεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, σχεδιασθεῖσα ὡς φαίνεται ὑπὸ τοῦ διασημοῦ ζωγράφου Ῥίγκωνος ὅστις εἰσήγαγε τὴν ἀναγέννησιν τῆς τέχνης ταύτης ἐν Ἰσπανίᾳ.

A.

ΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΙ ΤΟΥ ΙΗΠΟΤΟΥ ΒΟΥΦΛΕΡΙΟΥ.

(Par Eugène de Mirecourt).

I.

Τοῦ Λαδοβίκου II'. βασιλεύοντος, πριγκίπισσά τις τοῦ Κονδὲ εἶχε τοσαύτην μαίαν πρὸς τὰ πτηνὰ, ὥστε ὅλα τῆς τὰ εἰσοδήματα ἐξώδευε δι' αὐτά. Τὰ μέγαρά της ἦσαν πανομοιότυπον τῆς τοῦ Νῶε κιβωτοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν τετραπόδων ἐν πτηνοκομείον μέγιστον, ὅπου ὅλα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν ἤπλωνον τὰς πτέρυγας των καὶ ἦνωνον τὰ ἄσμάτα των. Ἡ εὐγενὴς πριγκίπισσα ἐναύλωνεν ἐξεπίτηδες πλοῖα, καὶ τὰ ἐστέλνεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, μόνον καὶ μόνον ἵνα τῆς φέρωσι ὅ,τι ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν συλλογὴν της. Ἐκτὸς τῆς δαπάνης αὐτῆς, τῆς ὅποιας τὸ ποσὸν ἦτο ἀμέτρητον, ἐξώδευε καὶ ἐδδομήκοντα χιλιάδας λίτρας πρὸς διατροφὴν των. Ἐκάστη τῶν ζώων τούτων οἰκογένεια εἶχεν ἓνα ὑπέρτερον ὑπὸ τὰς διαταγὰς της, καὶ διεκρίνετο δι' ἰδιαιτέρου ἐπιστάτου λαμπροτάτης καταγωγῆς, ἀπολαμβάνοντος πρὸς μεγαλοπρεπεῖς, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδοτο ὁ ἔνδοξος τίτλος διοικητῆς τῶν καναρίων τῆς κυρίας τοῦ Κονδὲ.

Δὲν θέλωμεν λοισπὸν ἀπορήσει, ἀπαντῶντες, ἓνα αἰῶνα μετὰ ταῦτα, εἰς τὴν τῆς Δορβραίνης Λουναβίλλην, βαρῶνν τινὰ τοῦ Μποβὰς-Κραὸν, ἀφωσιωμένην μὲ ἔξοχον ἐνθουσιασμόν, τοῦ τῆς πριγκίπισσης ὄχι κατώτερον, εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἡ μὲν βαρῶνν εἶχε κλίσιν ἐξαιρετικὴν πρὸς τὰς πεταλούδας, ἐνθὶ ἡ πριγκίπισσα εἶχε πρὸς τὰ πτηνὰ.

Χήρα δεκαοκταετῆς, ἡ κυρία Μποβὰς-Κραὸν δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ ἐκ δευτέρου· ἀλλὰ διήλθεν ὅλην τῆς τὴν νεότητάς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας, τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Δορβραίνης, τοῦ ὁποίου τὸ προσφιλὲς εἰς τὸν λαὸν ὄνομα κατέστη συνώνυμον τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς ἀγαθοσύνης.

Ἡ βαρῶνν ἀνανιβήρως, ἦτον ὁ ὠραιότερος στολισμὸς τῆς μικρᾶς αὐλῆς τῆς Δορβραίνης.

Συμμορφουμένη μὲ τὴν καρδίαν της, ἀπέκρουε πᾶσαν ὑπόκλησιν ἐμπαθεῖ χωρίς νὰ οἰκτιρῇ οὐδένα, χλευάζουσα μάλιστα τὰς πολλὰς καὶ ἀηδεῖς κολακείας μὲ τὰς ὁποίας τὴν ἐξάλλιζαν τὰ ἀρχοντίπουλα τῆς αὐλῆς τοῦ Στανισλάου.

Μὴ ἀποκλήσασα οὐδέποτε τέκνον, εἶχε πρὸ πολλοῦ ὑπεθεῖται τὸν ἀνεψιὸν της, τὸν νέον ἱππότην Βουφλέριον, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ πνευματωδέστερος καὶ ἐντιμώτερος ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς του.

Ἡ ἀποστρεφὴ τῆς βαρῶννης πρὸς τὰς πεταλούδας τῆς αὐλῆς ὑπῆρξεν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν μετέπειτα ἀπέκτιψε πρὸς τὰς ἀληθεῖς πεταλούδας.

Κύριον σκοπὸν ἔχουσα νὰ συνθέσῃ ἓνα σκῶμμα, ἐνησχολήθη καθόλου τὸ εὐνόμορον εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ὠραίων αὐτῶν ἐντόμων, περιπατμένων εἰς τοὺς ἀνθοφότους λειμῶνας τοῦ παραδείσου της.

Αὐτὴ καὶ ὁ ἀνεψιὸς της, ἐφωδιασμένοι μὲ λεπτὸν καὶ πρασινόχρουν δίκτυον, ἐθῆρευον ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας τὰ ἐντομα ταῦτα. Ὁ νέος ἱππότης, ὃν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θήρας τὰ μέγιστα διεσκέδαζεν, ἔφερεν, θήκην, ἐπιμήκη, ἔχουσαν, εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πλάγια φελλοὺς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ βαρῶνν προσήλωνε τὰ τὰ θύματά της διὰ καρφιδίων χρυσηλάτων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θήκη ἦτον ἐλαφροτάτη, καὶ ὁ θηρευτῆς ἐδυσκολεύετο εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, παρέλαβε συνεργάτας του τὸν υἱὸν τοῦ κηπουροῦ τοῦ παραδείσου, καὶ μικράν τινα χωρικὴν νομαζομένην Ἰωάνναν, τὴν ὁποίαν ἡ βαρῶνν εἶχε βαπτίσει, περιχαρὲς παιδίον, γαλανόφθαλμον καὶ ῥοδοπρόσωπον, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἐν δίκτυον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀναδόχου του, καὶ δὲν ἤργησε νὰ διακριθῇ διὰ τῆς ὠραιότερας ἄγρας.

Ὁ Πρόσπερ, (οὕτως ὠνομάζετο τοῦ κηπουροῦ ὁ υἱός), δὲν ἐθῆρευεν, ἐκράτει μόνον τὴν θήκην, καὶ ἦτον ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἄγρας.

Παρελθουσῶν ἔξ ἐδδομάδων, εἶχον συλλέξει συλλογὴν ἐντελῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ εἶδη τῶν πεταλούδων ἀριλλῶντων ὡς πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν λαμπρῶν χρωμάτων των μὲ τοὺς διαφανεῖς ταοὺς τοὺς πυραύστους τοὺς ἐλικωνεῖους καὶ τὰς μικρὰς σημηδιδας, τοὺς ἐλαφροὺς αὐτοὺς κατοίκους τοῦ ἀέρος εἴτινες κατασκευάζουσι τὰ πτερά των ὑπὸ τὸν ὠραιότερον οὐρανόν.

Ἡ βαρῶνν περιέθετε πλείστα εἰς τὴν συλλογὴν ταύτην λαμπρὰ καὶ τὰ ἐστεῖλεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας παραγγέλλουσα νὰ εἰπῶσιν εἰς αὐτὸν, ὅτι τῷ ἐπρόσφερε τὴν εἰκόνα ὅλων τῶν αὐλικῶν του.

Πειραχθέντες ἐκεῖνοι ἐκ τῆς ἀστείότητός της, ἔπαυσαν τέλος νὰ ἐνοχλοῦν τὴν κυρίαν Μποβὰς-Κραὸν μὲ τὰς κολακείας των. Ὅθεν αὐτὴ ἠδυνήθη νὰ καταγίνεται ἀνέτως εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνεψιῦ της.

Τὸν ἐπόμενον ἑναιατὸν, ὁ μαθητὴς τῆς βαρῶννης ἠθέλησε ν' ἀρχίσῃ πάλιν τὴν θῆραν τῶν πεταλούδων, καὶ ἐπεθύμησε νὰ διατηρήσῃ ζωὴν τὰ χαρίεντα ταῦτα λεπιδόπτερα. Ἡ θεία του ἠγόρασεν αὐτῷ βιβλίον τῆς ἐντομολογίας· ἔστησαν εἰς τὸν παράδεισον εἰδός τι μικροῦ ναοῦ Ἑλληνικοῦ, ἔβλον ἀπὸ γάζιον, τοῦ ὁποίου τὰ ἔνδον ἐκεκρόσμητο ἐκ δενδρυλλίων ἀλλεοπαῶν καὶ ἀνθῶν πολυτίμων· ἔπειτα ἤρχισε τὸ κυνήγιον, ὅχι πλέον μὲ τὰ δίκτυα μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαφρὰς λαβίδας ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῶτου, αἵτινες ἐχρησίμευον νὰ πιάνωσιν εἰς τὰ σκιαδοφόρα φυτὰ τὴν κάμπην ἐτοιμὴν νὰ μεταμορφωθῇ εἰς χρυσταλλίδα.

Τὴν ἔφερον τότε ἐπιμελῶς ἐν τῷ ναῷ, τῆς εὕρισκον συντρόφους ἐτέρας οἰκογενείας, καὶ τοῦ καιροῦ τῶν μεταμορφώσεων ἐπιγινομένου, ἕκαστος αἰχμάλωτος, ἀπλόνων τὰ πτερά του, ἄφινε τὸ φυτόν ὅπου εἶχε κοιμηθῇ, καὶ ἔλεγες ὅτι τὰ ἀνθη τῆς τερπνῆς ταύτης κατοικίας ἐλάμβανον ζωὴν καὶ περιπτανοὶ περίεξ.

Ἐν τούτοις, ὁ Βουφλέριος ἐμεγάλυνεν. Ὁ Στανισλάος, ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς, εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ Λουναβίλλη, ἀναχωρησάσης ἐκεῖθεν τῆς αὐλῆς, ἐπανήρχιστο εἰς τὴν προτέραν της

ἀξίαν κατήντησε δηλ. πόλις μικρά τῆς ἐπαρχίας ἀχρίς καὶ μελαγχολική. Τὸ πανεπιστημείον τῆς Ναν-
 τὺ, στερηθὲν τοῦ προστατοῦ του, παρήκμαζεν ἀπὸ
 ἡμέρας εἰς ἡμέραν· ἡ βαρὼν ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ
 τὸν ἀνεψιὸν τῆς εἰς Παρισίους, ὅπως περαιώσῃ ἐνταῦθα
 τὰς σπουδὰς του.

Ὁ Βουφλέριος ἔκλαυσε τὰς πεταλούδας του.

Ἐθερμοπαράκαλεσε τὴν θεῖαν του νὰ προσέχῃ τὸν
 ἄνθινον γαδὸν, καὶ νὰ τὸν ἀνακαινίσῃ καθ' ἕκαστον ἔτος
 μετὰ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς κατοίκους. Ἡ βαρὼννη ὑπε-
 σέχθη τοῦτο, καθόσον μάλιστα οὐδεμία ἄλλη διασκε-
 δασίς τῇ ἔμεινεν εἰς τὸ καταφύγιόν τῆς.

Ἀλλ' ὅμως αὐτὴ μὲν τοῦ λοιποῦ δὲν ἠθέλησε νὰ
 πηγαίῃ εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἐντόμων· ἀλλὰ τὸ κατέ-
 στησεν εἶδος ἐπαγγέλματος, ὅπερ μετ' εὐχαριστήσεως
 ἐνηγκαλίσθησαν πάραυτα ἅπαντα τὰ παιδάκια τῆς γει-
 τονείας. Ἐκόμιζον τὴν ἄγραν των εἰς τὸν Πρόσπερ,
 ὃν ἡ κυρία Μποῦας-Κραδὸν ἐχειροτόνησε φύλακα τοῦ ναοῦ.
 Αἱ ὠραιότεραι πεταλοῦσαι, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐπληρό-
 νοντα καλλίτερον, αἱ σπανιώτεραι ἐτύγγαζον τὰ με-
 γαλότερα πλουσιοδωρήματα.

Ἡ Ἰωάννα ἐπιθεσιωτάτῃ ἀγρεύτρια, ἐδίδαξεν ὅλην
 τὴν συμμορίαν τῶν ἄλλων κυνηγῶν.

Ἐν ἔτος, δύο ἔτη παρήλθον.

Ὁ νέος ἱππότης μὴ κατοικῶν ἐντὸς τοῦ γυμνασίου
 τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ἀπολαμβάνων μετὰ τὸ μάθημα,
 ἐπικινδυνὸν ἐλευθερίαν, ἐλησμονεῖ τὴν καλὴν του θεῖαν
 εἰς τὴν Λορράινην, ἥτις, μολοντοῦτο, ἐξηκολούθει νὰ
 τοῦ διατηρῇ πλῆθος ἐξαισιῶν αἰχμαλώτων εἰς τὸ ἀνθη-
 ρὸν καὶ χλοερὸν παλάτιον.

Παρουσιασθεὶς εἰς τινὰς λογίους τῆς ἐποχῆς του, τῶν
 ὁποίων οἱ ἔπαινοι, διὰ τὰς χάριτας τοῦ πνεύματός του,
 δὲν ἐγγίνοντο οὐδέποτε μετ' ὀνήσιν, ὁ Βουφλέριος ἤρ-
 χε τὰς σπουδὰς του ἀτελεῖς καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ἐπιπόλαιον
 φιλολογίαν, ὅπου ἡ φήμη ἀποκτάται μετὰ τὴν ἀπώλειαν
 τῶς καλῶν ἡθῶν καὶ τῆς ὑπολήψεως, ἣν χρεωστῇ τις
 νὰ ἔχῃ πρὸς ἑαυτὸν.

Ἡ θεῖα του ματαίως τὸν παρακάλει δι' ἐπιστολῶν
 νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς. Μεθυσθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας
 του, ὑπερήφανος διὰ τοὺς θριάμβους του, ἐμποδιζόμε-
 νος ὑπὸ τῆς κόφου συναναστροφῆς του, ἥτις μυρίους
 ἐπαίνους τὸ ἀπένευεν, ὁ ἱππότης μυρίας εὗρισκε προ-
 φάσεις ἵν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπάνοδόν του.

Τέλος ἡ βαρὼννη ἔχασε πᾶσαν ὑπομονήν, καὶ, λαβοῦ-
 σα ταχυδρομικὴν ἁμάξαν, ἔρριψε νὰ ἀποσπάσῃ τὸ παρά-
 λυτον αὐτὸ παιδίον ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τοῦ Παρισινοῦ βίου.

Ἦσαν τότε τὰ μέσα τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου χειμῶνος
 ὅστις ἐσήμαινε τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς βασιλείας
 τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ'.

Ἐπισπεύδουσα τὸ ταξειδίον τῆς, ἡ κυρία Μποῦας-
 Κραδὸν δὲν ἔλαβε μετ' ἑαυτῆς τὰ ἀναγκαῖα πρὸς προ-
 φύλαξίν τῆς ἀπὸ τοῦ ψύχους. Ἡ ὁδοπορικὴ ἁμάξα
 ἐκάθησεν ὡς ἐκ τῶν χιόνων, εἰς τὰς ἐρήμους πεδιάδας
 τῆς Καμπανίας, καὶ ὁ ἁμαξᾶς ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ
 τρεῖς λεύγας μακρὰν, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν. Κατὰ τὸ
 διάστημα ἐπὶ τὰς θανασίμων ὥρων, ἡ εὐγενὴς περιηγή-
 τρια, μόνῃ εὐσᾷ, ἐκτὸς μιᾶς θαλαμηπόλου, ἐν τῇ μέσῳ
 νυκτικῆς καταιγίδος, ἐμβρόντητος ἀπὸ τὴν φρίκην, πα-
 γωθεῖσα ἀπὸ ἀνεμον ὁμοιον τοῦ εἰς τὴν Σιθηρίαν πνέον-
 τος, ὑπέστη ἀγωνίας ἀνηκούστους. Ὅταν δ' αἱ βοή-
 θειαι ἔφθασαν, εὗρισκετο ἤδη ἀναίσθητος καὶ σχεδὸν
 ἄπνους.

Ἐπανελθούσα εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς ἠθέλησε νὰ

ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς· ἀλλὰ φθάσασα εἰς Παρι-
 σίους, ἐκυριεύθη ἀπὸ δέξιν πυρετὸν, καὶ εἰς περίοδον
 παραλογισμοῦ εὗρισκομένη, ἡ δυστυχὴς βαρὼννη δὲν
 ἐγνώρισε καὶ οὐτε τὸν ἀνεψιὸν τῆς, ὅστις ἐπροθυμο-
 ποιήθη νὰ τρέξῃ πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενοῦς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Βουφλέριος τὴν εἶδεν ἐκπνεύ-
 σασαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ θλίψις τοῦ ἱππότου ὑπῆρξε κατὰ τοσοῦτον μάλιστα
 ζωηρά, καθόσον τοῦ ἐπροξένει πολλὴν τύφιν συνειδή-
 σεως. Ἄδεν ἦτον αὐτὸς ἡ αἰτία τοῦ θλῆθριου τούτου τα-
 ξειδίου; Τὸ θλιβερὸν τέλος τῆς βαρὼννης τοῦ ἔμεινε
 πολὺν καιρὸν εἰς τὴν συνειδήσιν του ὡς ἑλεγχος.

Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον οἱ φίλοι του τὸν ἐπανε-
 φερων εἰς τὴν ζωὴν τῶν διασκεδάσεων.

Μετὰ ὀκτὼ μῆνας εἶχεν ἄρκετὰ παρηγορηθῇ ὥστ'
 ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Λονδὸν, ἵνα συνάξῃ τῆς
 θείας του τὴν κληρονομίαν.

Π.

Ὁ αὐγουστος ἦτο περὶ τὰ τέλη του.

Τὸ παλάτιον τῶν πεταλούδων, ἐμπιστευθὲν εἰς τὴν
 φροντίδα τοῦ Πρόσπερ καὶ τῆς Ἰωάννας, παρῆεν εἰς
 τοὺς ποικιλοχρόους του κατοίκους τὰ μεγαλοπρεπῆ
 ἐκεῖνα δεινρύλλια, τὰ ὁποῖα παρῆεν καὶ εἰς τοὺς
 προηγούμενους ἐνιαυτούς. Ἄνθη δὲ ποικιλόχροα καὶ
 εὐωδέστατα τὸ ἐστέλιζον.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο τότε ὠραία νεανὶς δεκαπενταετής·
 ὁ δὲ Πρόσπερ νέος εὐπροσέγορος, ὅστις τίποτε δὲν
 ἐπεθύμει ἂν ἦ τε φυσικὴ δύναμις, καὶ τῆς ψυχῆς του
 ἡ εὐγένεια δὲν τοῦ τὸ ὑπὴργόρευον.

Τὰ δύο ταῦτα παιδιὰ ἐμεγάλωσαν τὸ ἐν πλησίον
 τοῦ ἄλλου. Ἦγαπῶντο.

Ἡ κυρία Μποῦας-Κραδὸν ἐμελλε νὰ προικοδοτήσῃ
 τὴν ἀναδεκτήν τῆς καὶ νὰ τὴν δώσῃ γυναῖκα εἰς τὸν
 Πρόσπερ· ἀλλ' ὁ θάνατος αὐτῆς ἠφάνισε διὰ μιᾶς τὰς
 ἐλπίδας τῶν νέων.

Ὁ πατὴρ τοῦ Πρόσπερ δὲν ἠθέλησε πλέον ν' ἀκού-
 σῃ νὰ ὁμιλῶν περὶ γάμου.

Ὁ υἱὸς του ἠθέλει ἔχει πλησίον του μίαν καλύβην
 ἀχυροσκεπὴ καὶ τινὰς ὀργυῖας γῆς εἰς τὰ περίε· ἀλλ' ἡ
 Ἰωάννα ἦτο πτωχή· τὸ αἰώνιον ζήτημα τῶν σκουδῶν
 ἠτιολόγει τὸν σκληρὸν τῦτον χωρισμὸν, ὅτε λαμπρά
 τις ἰδέα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μνηστήρος.

Ἐγραψεν εἰς τὸν Βουφλέριον ἐπιστολήν, δι' ἧς τὸν
 ἠρώτα ἂν ἤθελε νὰ διατηρῶνται οἱ σύντροφοι τῶν
 πατριδιῶν τῆς νεότητός του εἰς τὸν ἄνθινον γαδόν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὰς δύο ὑπογραφὰς τῆς Ἰωάννας
 καὶ τοῦ Πρόσπερ. Ἐφθασε δὲ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν
 ὁ ἱππότης εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν
 Λορράινην.

Εἰς τὸν ἄσπτον βίον του, ὁ ἀνεψιὸς τῆς βαρὼννης δὲν
 εἶχε διαφθεῖρει τοσοῦτον τὴν καρδίαν του, ὥστε καὶ νὰ
 μὴ ἀναμνησκῇται τὰς γλυκειάς ἐκεῖνας ἀναμνήσεις
 τῆς νεότητός του, αἵτινες τῷ ἐγένων παλμούς εὐ-
 δαιμονίας.

Ἐφαντάσθη, ὅτι εὗρισκετο μετὰ τῆς προσφιλεστά-
 της θείας του ὑπὸ τὰς μακρὰς δεινροστοχίας τοῦ
 παραδείσου. Τὸ πράσινον δῦκτιον του, ρουσκόνον ἀπὸ
 τὴν αὖραν, ἀμιλλᾶτο μετὰ τῆς Ἰωάννας εἰς τὸ
 ἀερῶδες κυνήγιον. Ἐπαγίδευσεν αὐτὴ ἱταμένην τὴν λαμ-
 πρὰν ἄγραν τῆς, τὴν ἔφερον αἰχμαλώτων εἰς τὸν λει-
 μῶνα, τὴν ἐλάμβανε μετ' ἀδρότητος εἰς τοὺς δακ-

τούλους της, διὰ τὰ τὴν ἐκβάλλει ἀπὸ τὰ νήματα, χωρὶς νὰ φθίρῃ τὸ στιλβοντα πτερὰ, καὶ τὴν ἐφε-
ρην ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν Πρόσπερ, ὅστις εἶχε χρέος
νὰ τὴν ἐγκλείσῃ προσώρην εἰς μικρὸν κλωβίον με-
τάξιον, ἀντὶ τῆς πρώτης ἐκείνης θήκης μετὰ τὰ τε-
μάχια τῶν φελλῶν καὶ μετὰ τὰς χρυσὰς καρφίδας.

Ὁ ἱππότης ἀπεκρίθη εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ εἰς τὸν
μνηστῆρά της, ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν δεκα-
πέντε ἡμερῶν θὰ εἶναι εἰς τὸν πύργον.

« Καὶ θέλω, τοῖς ἔγραφε, νὰ ἐπαναίδῳ τὸν ναὸν
τῶν πεταλούδων πλουσιώτερον παρ' ἄλλοτε καὶ πο-
λυπληθέστερον. »

Ταῦτα ἦσαν θεοπιστάματα δι' αὐτοῦς.

Ὁ γέροντος κηπουρὸς δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ
τοὺς ἐμποδίσῃ εἰς τίποτε, οὐδὲ περὶ οὐδενὸς ν' ἀντείπῃ
ἐκτὸς εἶδον ἀπαντὰς τοὺς συνήθεις κυνηγούς νὰ τρέ-
ξωσι μετὰ τὰ δούκτιά των. Ἡ Ἰωάννα τοὺς ὠδήγει εἰς
τὰ χλοερὰ λειβάδια, εἰς τὰ χεῖλη τῶν ῥυακίων, εἰς
τὰς ἐσχατίαις τῶν ἄλσεων, παντοῦ ὅπου ἠδύνατο νὰ
ἐπιτύχῃσι κυνήγιον εὐτυχές.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὁ Πρόσπερ ἐνησχολεῖτο
εἰς τὸ νὰ καλλωπιζῇ ἐτι μᾶλλον τὸ κομψὸν οἰκη-
μα, τὸ δεχθόσμενον τοὺς αἰχμαλώτους. Ἀνανέωνε τὸν
μετὰξιον θόλον, ἐστόλιζε τοὺς κίονας μετὰ βελούδων,
παρέχον θελκτικωτάτην ὄψιν, κατεσκευάζεν ἔνθα κα-
κεῖσε ἐλαφρὰς καταπτύσεις ὑδάτων καὶ μικρῶν καταρ-
ράκτων, οἵτινες ἐψιθύριζον ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
ἐν ἐνὶ λόγῳ, κατώρθωσε νὰ κάμῃ μίαν ἀληθῆ Ἐδεμ
μικρογραφικὴν.

Τίποτε πλέον δὲν ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν λαμπρότητα
τοῦ ναοῦ, ὅτε ὁ Βουφλέριος ἔφθασεν. Ὁ Πρόσπερ καὶ ἡ
Ἰωάννα ἐκαίροφυλακτοῦσαν τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ἐμελ-
λε νὰ κάμῃ τὸν πρῶτόν του περίπατον εἰς τὸν παρά-
δεισον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμασμένα πρὸς ὑποδοχὴν μεγα-
λοπρεπῇ. Στρεφόμενος πρὸς τινα διάδρομον, ὁ ἱππό-
της περιεκυκλώθη ἀπὸ τινα ὄμιλον ποιμενίσκων καὶ
νεανίδων, κραυγασάντων ἀγαλλίασιν, οἵτινες τὸν ὠδή-
γησαν εἰς τὸ κατώρλιον τοῦ ναοῦ, ὅπου τὸν ἐπε-
ρίμενον ὁ Πρόσπερ.

Οὗτος δὲ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ λαμπροστόλιστον
παλάτιον τῶν ἐντέμων. Ὁ Βουφλέριος, ἐκπληκτος γε-
νόμενος, εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ ἀληθοῦς νεφέλης λαζου-
ρείου καὶ χρυσοῦ. Μυριάδες πεταλούδων περιστρέ-
φοντες στροβιλιζόντων, ἐψαυον τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν
βελουδωτῶν πετρυγῶν των, καὶ ἐδείκνυν εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του ὅλα τὰ χρώματα τοῦ πρίσματος. Οὐ-
δέποτε, ζωῆς τῆς βαρύνουσας, ἡ συλλογὴ εἶχε γενῆ
θαυμασιωτέρα καὶ λαμπρότερα.

Ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν τὰ προσέορτα μόνον.

Ὁ Πρόσπερ ἔφερε πάλιν τὸν ἱππότην εἰς τὸν κύ-
βον τοῦ ναοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐξερχόμενος, εἶδε
διαβαίνοντα ἐνώπιόν του κατὰ γραμμὴν τὸν ὄμιλον τῶν
νέων, ἅπαντες ἐκράτουν τὸ πρᾶσινον δίκτυον καὶ τὸ
μετάξιον δίκτυον κλωβίον, μετὰ τῆς ἡμερησίον κυνή-
γιόν των. Ἐστάθησαν δὲ ὁ εἰς παρὰ τῇ ἄλλῃ ἐμπροσθεν
τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ ἐδείκνυν εἰς αὐτὸν τὸ κυνήγιόν
των, ἐσχημάτισαν δ' ἀκόλουθως ἀμφοτέρωθεν αὐτοῦ δύο
σειράς· ἡ μὲν ἐξ ἀρρένων ἀριστερόθεν, ἡ δ' ἐκ θηλέων
ἀντικρῶ.

Ποιμένεις τις, δροσσερωτέρα τῶν λοιπῶν καὶ περιχα-
ρестέρα, ἵστατο εἰς τὸ τέλος τῆς συνοδίας.

Ἐπληρίασε συνεσταλμένη καὶ ἐρυθρῶσα τὸν Βου-

φλέριον δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὰς ἱπταμένας πεταλού-
δας εἰς τὸ μετὰξιον κλωβίον.

— Τὴν πρωΐαν αὐτὴν, εἶπεν, ἔπιασα δύο ἡφαιστειούς
καὶ τρεῖς ταούς διαφανεῖς. Ὁ κύριος ἱππότης ἤθελε
ζηλεύσει ἄλλοτε τοιοῦτον εὐτυχὲς κυνήγιον. . .

— Ναί, ἀναμφιδόλως, ἀγαπητόν μου τέκνον! ἀνέ-
κραξεν ὁ Βουφλέριος, ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν Ἰωάνναν,
καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη δις μετὰ ζωηρότητα, ἥτις τὴν ἔκα-
με νὰ ἐρυθρίσῃ ἐτι μᾶλλον.

Ἡ νεάνις ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους της δύο δίκτυα,
τὸ ἐν ἐπρόσφερην εἰς τὸν ἱππότην.

— Συγχωρήσατέ μας νὰ ἰδῶμεν, τῷ εἶπεν, ἐὰν δὲν
ἀπωλέσατε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιδειξιότητά σας.

Διὰ συνθήματος τινος τῆς Ἰωάννας, ἔκαστον αὐτοῦ
τοῦ ὄμιλου ἐκείνου ἦνοιξε τὸ μεταξωτὸν κλωβίον, ὅ-
περ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἀπέλυσε τοὺς ὁ-
ποίους ἐμπεριείχεν αἰχμαλώτους.

Τότε θελκτικῶς ἐφάνη θέαμα.

Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ἀπὸ νεφέλην χρυσιζόντων φυ-
γᾶδων, οἵτινες περιέπταντο ὑπεράνω τῶν λειμώνων καὶ
ἐχάθησαν ἐντὸς τοῦ βίθους τῶν δενδροσταχειῶν.

— Τώρα, κύριε ἱππότη, λέγει ἡ Ἰωάννα, πρέπει
νὰ τὰς ξαναπιάσωμεν!

Εἶπε, καί, ζωηρὰ καὶ ῥαδινῇ ὡς χελιδῶν, ἐχύθη πρὸς
τὰ ἐκεῖ. Ὁ οἰκοδεσπότης τὴν ἠκολούθησεν, εὐτυχὲς ὡς
νὰ ἐπανῆλθον αἱ ὥραιότεραι ἡμέραι τῆς νεότητός του·
μεταχειρισθεὶς δ' ἐπιδειξίως τὸ δίκτυον, ἐπευφημήσθη
παρ' ὅλης τῆς ὀμηγύρεως.

Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα, ἅπασαι αἱ πεταλούδαι ἦσαν
ἐκ νέου αἰχμαλώτοι. Ἡ δὲ ἑορτὴ αὕτη ἐπαυρῶθη διὰ
μεγάλου γεύματος ὑπὸ τὰς ἀναδενδράδας τοῦ παρα-
δείσου.

Ἀλλ' εἰς τὸ δεῖπνον ὁ Βουφλέριος ἦτο μεγαλχο-
λικός.

Ἀφῆσε τὴν τράπεζαν πρὶν ἀκόμῃ φέρωσι τὰ μετα-
δόρπια καὶ ἀπεσπύθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀγωνιζό-
μενος ἐναντίον αἰσθημάτων τινος ζηλοτυπίας, τὸ ὁποῖον
δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ. Ἡ ὥραιότης τῆς Ἰωάννας
τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἰσχυράν. Ἡ νεάνις αὕτη ἠδύνατο
νὰ λάμψῃ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς μητροπόλεως· διατὶ νὰ
καταντήσῃ ἀπλοῦ χωρικοῦ σύζυγος;

Ὁ Βουφλέριος, συναναστραφεὶς κοῦφον κόσμον, ἔχα-
σε πολλὴν ἀδρότητα τῆς καρδίας. Μόλις συνελάμβανε
κακὴν τινα ἰδέαν καὶ δὲν ἤργει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, καί
τοί μετ' ὅσον ἀξιοῖε μὲν. Ὅθεν καὶ ἐνταῦθα,
εὐθὺς ἐσχεδίασε γοητευτικόν τι σχέδιον, αἱ προφάσεις
δὲν τῇ ἔλλειπον ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν μνηστῆρα τῆς
Ἰωάννας. Τὸν ἐκράξεν.

Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς
του· ἀλλ' ἐμβῆκεν εἰς τὸν θάλαμον μετὰ τῆς νεάνιδος.

Ὁ Βουφλέριος ἀνεσκήρτισεν.

Ἡ παρουσία τῆς Ἰωάννας ἐμπόδιζε νὰ μεταχειρισθῇ
τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἐπενέθη.

— Ὅχι! εἰς τὸν Πρόσπερ ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω, ἐ-
ψέλλισεν. . . εἰς αὐτὸν μόνον.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μετ' ἀγαθοσύνης, μετα-
ξὺ συζύγων δὲν ὑπάρχει μυστικὸν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν
ἄλλον!

Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τινα μεγαλοπρεπῇ εἰκόνα
τῆς βαρύνουσας, ἐπικρεμαμένην εἰς τὸ ἐπιφανέστερον μέ-
ρος τοῦ δωματίου.

— Ἡ ἀνάδοχος μου ὑπεσχέθη νὰ μᾶς στεφανώσῃ,
τὸν Πρόσπερ καὶ ἐμὲ, ἐξηκολούθησε· σήμερον, ὅτε

πλέον αὐτὴ δὲν ὑπάρχει, ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόχρεσιν, διότι καὶ ἡ ἀγαθοσύνη τῆς καρδίας τῆς ὑπῆρξε μέρος τῆς κληρονομίας, τὴν ὁποίαν σὰς ἄρσεν.

Ὁ ἱππότης ὠχρίασε καὶ ἐθεώρησε τὴν εἰκόνα τῆς Θείας του.

Τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς βαρώνης ἐγίνετο αὐστηρὸς, καὶ ὅτι ἐμελλε τὸ στόμα τῆς ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ προσφερῇ ἐπιπλήξιν διὰ τοὺς ἀδίκους σκοπούς του. Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔτυπτε τὴν καρδίαν. Νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἰωάνναν; ὅθι τὴν καταστήσῃ ποτὲ εὐτυχῇ, ἐνῷ οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι εὐτυχῆς, παρὰ ὃ ἔχων καθαρὰν καρδίαν καὶ ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν; "Ὅχι! ἦτον ἐγκλημα, ὅπερ ἐμελλε νὰ πράξῃ. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Θείας του δὲν τὸν εἶχεν ἀνωφελῶς ἐπαναφέρει εἰς τὰ καθήκοντα τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς,

Λαμβάνων δὲ παρευθὺς τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας καὶ ἐνόων αὐτὴν μετὰ τὴν τοῦ Πρόσπερ.

— "Ἔστε εὐτυχεῖς! τοῖς εἶπε. Διπλασιάζω τὴν προίκα, τὴν ὁποίαν ἡ Βαρώνη σὰς εἶχεν ὑποσχεθῇ... Χαίρετε!

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ ἱππότης Βουφλέριος ὠδήγει ἵππους ταχυδρομικοὺς, ἐπ'ἀνερχόμενος εἰς Παρισίους, φοβούμενος τὴν ἀδυναμίαν του καὶ μὴ θέλων νὰ μετανοήσῃ διὰ μίαν καλὴν πράξιν.

III.

'Αλλ' ὅμως, τὸ εἶπεν ἡ σοφία τῶν αἰώνων, ἡ πράξις εὐρίσκει ταχέως ἢ βραδέως τὴν ἀναταμιόηδ' αὐτῆς.

'Επανελθὼν εἰς Παρισίους, ὁ ἱππότης ἐλησμόνησε τὸ πρόσκαιρον ἐκεῖνο πάθος. 'Ολίγον κατ' ὀλίγον, τὰ ἀμαρτήματα τῆς νεότητος ἀντικατέστηεν ἡ ἡσυχία. Χωρὶς νὰ παραιτηθῇ τῆς φιλολογίας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς ἀναψυχὴν καὶ ὅχι ὡς ἐργασίαν κοπιαστικὴν, ἐνηγκαλίσθη τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, ἔπειτα εἰς τὸν τοῦ ὑποστρατήγου, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σενεγάλην ὡς διοικητὴς τῆς ἀποικίας.

Ὁ Βουφλέριος ἀνέπτυξεν ἐνταῦθα ἀξιοθαύμαστα προτερήματα, ἅτινα δὲν ἐφαίνοντο μέχρι τοῦδε.

Μετὰ τρία ἔτη ἐπέστρεψε καὶ ἐγίνετο ἀκαδημαϊκός.

'Αλλ' εὗρε τὴν πατρίδα του κατασπαρτασμένην ὑπὸ τρομερῶν ἐπαναστατῶν. Ἀναδειχθεὶς δ' ἀντιπρόσωπος τοῦ γενικοῦ συμβουλίου ἐχρημάτισεν εἰς ἕξ ἐκείνων οἵτινες ἠθέλησαν νὰ κρατήσωσι τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν ὀλέθριον ῥορὰν, ἥτις φέρεται τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἀβυσσον. Μάταιαι προσπάθειαι! ὁ τρόμος ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ. καὶ ὁ Βουφλέριος, καταγραφεὶς εἰς τὴν κεφαλίδαν καταλόγου τινὸς προγεγραμμένων, μόλις ἤδυνήθη νὰ ὑπεκφυγῇ τὴν λαίμηττόν.

'Ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του ἐδημεύθησαν. Αὐτὸς δ' ἔζησε σχεδὸν δυστυχῆς εἰς τὸ Λονδίνον.

Ἡ θεία του τῷ εἶχεν ἄλλοτε δώσει μαθήματα τινὰ τῆς ζωγραφικῆς.

'Ετελεσποικήθη δὲ εἰς τὴν τέχνην ταύτην, καὶ μολοντί οἱ μεταναστάται δὲν εἶχον ἀκόμη ἐπιτύχει τὴν ἀδειαν νὰ ἐμβῶσιν πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν, αὐτὸς ἐπανήλθεν.

'Αποδιδασθεὶς εἰς τὴν Διέππην ὁ Βουφλέριος διηλθε τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας καὶ ἔφθασεν εἰς Λορραίνην.

Μετεμφιέσθη διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς Λουνεβίλλην. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐπαναίδη καὶ τελευταίαν φορὰν τοὺς τόπους, ὅπου ἐπέρασε τὴν νεότητά του.

'Αλλὰ οὐδ'! δὲν ἔμεινε πλέον οὐδὲ ἴχνος τῆς κατοικίας τῆς βαρώνης.

Γενόμενος ἰδιοκτησία ἐθνικῇ, καὶ πωληθεὶς τιμῇ εὐτελεῖ, καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγου χρόνου, καθὼς ὅλαι αἱ τῶν μεταναστῶν ἰδιοκτησίαι, ὁ κύργος κατηφανίσθη· ἄλλα οἰκοδομήματα ἐκτίζοντο ἐπὶ τῶν ἐρείπειων του, καὶ ὁ μέγας παράδεισος, ὁ γηραιὰς σκιάς ἔχων, μετεβλήθη εἰς πεδιάδα ξηρὰν καὶ γυμνὴν, ὅπου ἐστρατοπέδευε σῶμα ἐπιφυλακῆς τοῦ Μορώ.

Ὁ Βουφλέριος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σπαρτασμένην.

Καθὼς ὅλοι οἱ δυστυχεῖς ἴν' ἀποφύγῃσι τὰς θλίψεις τοῦ παρόντος, ἐπεθύμουν νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς δυστυχῶς παρελθούσης εὐτυχίας. 'Αλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀνειροπολήσῃ· τὸ ἐπαναστατικὸν ἄροτρον, εἶχε σκληρώτατα ἀναστατώσει τὸ πεδῖον τῶν ἀναμνήσεων του.

Μάτην ἐπροσπάθησε νὰ εὔρῃ τὸν Πρόσπερ καὶ τὴν Ἰωάνναν· δὲν ἠμπόρσεν νὰ μάθῃ τίποτε περὶ αὐτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι, καθὼς καὶ τὰ πράγματα, εἶχον ἐξαφανισθῇ, τῆς καταγίδος ἐνσχυφάσης.

Ὁ Βουφλέριος ἔλαβε λυπηρῶς τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους φέρουσαν ὁδὸν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλθὼν ἔζη στερούμενος τὰ πάντα.

Ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῇ ἀπὸ τὰς λύπας μᾶλλον παρὰ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν. Ἐκρυπτε τοὺς τίτλους του καὶ τὸ ὄνομά του. Ποτὲ δὲν ἠδύνατο τις ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἐνδοξον ἱππότην Βουφλέριον, εἰς τὸν πτωχὸν αὐτὸν ζωγράφον, ὅστις ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ζωγραφικῆς.

'Εσπέραν τινὰ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν εὐτελῇ καὶ πτωχικὴν κατοικίαν του, εὔρεν ἐν γραμματίῳ περιέχον τὰς ἐξῆς λέξεις:

« Φίλοι τοῦ κυρίου ἱππότου τὸν προσμένουν αὔριον εἰς τὸ Ὠτέλλιον, Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀριθ. 38. »

Καὶ τίποτε περισσότερον, οὐδ' ὑπογραφή. Ἡ διευθυνσις τῆς ἐπιστολῆς ἔφερε τὸ ψευδώνυμόν του.

Τὶ δηλοῖ αὕτη ἡ παράδοξις ἀγγελία; ἐκεῖνοι οἵτινες ἀνηγγέλοντο φίλοι του μὴ ἦσαν μᾶλλον ἐχθροὶ του, στήνοντες εἰς αὐτὸν παγίδα; Αἱ ἡμέραι μὲν τοῦ θανάτου καὶ τῆς σφαγῆς παρηλθον πλέον. ἀλλ' αἱ φυλακαὶ ἐδέχοντο καὶ ἐφύλαττον πολλὰ θύματα.

Ὁ Βουφλέριος ἔτρεμε μήπως χάσει τὸ μόνον εἰς αὐτὸν μεῖναν ἀγαθόν, τὴν ἐλευθερίαν.

Μόλον τοῦτο ἡ σκέψις τὸν διέσωνεν. Εἰς ἐχθρὸς ἤθελε τὸν καταγγεῖλαι ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀρχὴν, οὐχὶ δὲ νὰ σεβασθῇ οὕτω τὸ ἀγνώριστον αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον λοιπὸν, ὅπερ ἔγραψε ταῦτα ὠδηγήθη ἀναμφίβλως ἀπὸ σύνεσιν, ἥτις διευθύνει τὰ διαθήματα καὶ τὴν ἀγωγὴν του.

Ὅπως ὅποτε, ὁ Βουφλέριος ἐφόρεσε τὴν ἐπαύριον τὸ φόρεμα. δι' οὗ ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ εἰς ἄνθρωπον, καὶ ἀκολουθῶν τὰς ὁχθὰς τοῦ Σηκουάνα φθάσει μέχρι τοῦ Ὠτελλίου.

Ἦτον ἡμέρα λαμπρά! Εἰς τὰς περίξ πεδιάδας πνέουσιν αὖραι εὐωδιάζουσαι ἐκ τῆς χορτοκομιδῆς· τὰ πτηνὰ κελαδοῦν ὑπὸ τὴν τῆς λευκανάνθης αἵμασιαν, τὴν κατὰ μήκος ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ παρατεινομένην· ὁ δὲ ποταμὸς, ἀντανακλῶν τὰ γλυκύτερα χρώματα τοῦ οὐρανοῦ, θωπεύει, μορμυρίζων, τὰς χλοεράς ὁχθὰς του.

Ὁ Βουφλέριος εἰσχωρεῖ εἰς τὸ χωρίον καὶ αἰφνης εὐρίσκει· ἐμπροσθεν τοῦ ἀριθμοῦ 38.

Ἦτο μεγαλοπρεπὲς τι ἐνηθητήριον, περίφρακτον,

μέ κιγκλίδας τοῦ ὁποίου αἱ δύο θύρες ἦσαν ἀνοικταί, ὡς νὰ τὸν ὑπεδέχοντο.

Ὁ ἱππότης θεωρεῖ τὰς κιγκλίδας ταύτας καὶ τὰ παράσημα, ἅπερ ἔκειντο ἐπάνωθεν. Ὡ ἐκπληξίς! δύναται νὰ πιστεύσῃ τὰς αἰσθήσεις του; Τὰ παράσημα εἶναι τῆς θείας του, φέρουν τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας τοῦ Μπόας - Κραόν!

— Ὁνειρεύομαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουφλέριος.

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς του διπλασιάζεται, ὅτε διεπέρασε τὴν κιγκλιδοστοιχίαν. Εἰσέρχεται εἰς εὐρύχωρον αὐλὴν, ἐντελῶς ὁμοιάζουσαν μετὰ τὴν τοῦ πύργου τῆς βαρώνης, μετὰ τὴν τοῦ ἰδικοῦ τοῦ πύργου, οὗ τινος οὐδ' ἔχνος εὗρεν εἰς Λουνεβίλλην.

— Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνακράζει ὁ ταλαίπωρος ἱππότης, μήπως ἔκαμες δι' ἐμέ κανένα θαῦμα;

Κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, ζητῶν νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν μήπως τοῦ ἔφυγε τὸ λογικόν.

Μετὰ ἐν λεπτῶν ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς του ἀφίνει κραυγὴν θαυμασμοῦ. Εἶναι αὐτὸς ὁ πύργος τῆς Λουνεβίλλης! βλέπει τὸ ἀρχαῖον σῶμα τοῦ οἰκήματος μετὰ τὰς πτέρυγας του καὶ τῶν πυργίων του! Βλέπει τὴν διπλοὺν δρύιναν πύλιναν, ἔχουσιν ἀναβάθραν, καὶ ἐκατέρωθεν φρουρομένην ἀπὸ δύο λέοντας ὀρειχαλκίους.

Ὁ Βουφλέριος σπεύδει, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, ῥίπτεται εἰς τὸν πυλῶνα καὶ εὐρίσκειται κατέναντι μεγάλου τινὸς θαλάμου μετὰ τὴν οἰκοστολήν τῆς θείας του.

— Κύριε, λέγει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, δεικνύων ὅτι διόλου δὲν παρατηρεῖ τὴν ταραχὴν τοῦ ξένου καὶ τὴν ἐκπληξιν, θὰ λάβετε τὴν χλοσύνην βέβαια νὰ κάμῃτε ἕνα περίπατον εἰς τὸν κήπον, ὅπου θέλετε συναντήσῃ τοὺς οἰκοδεσπότας.

Ὁ ἱππότης δὲν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀκούσῃ ταῦτα καὶ δεύτερον. Χύνεται παρעυθὺς, ἀφίνει τὸν πυλῶνα, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς φρενοδαλῆς, εἰς τοὺς διαδρόμους ἀνθῶνος τινὸς, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὸν σχεδιασμόν καὶ τὰ ἀνθοφυτεῖα. Βαδίζει, τὸ θαῦμα ἐξακολουθεῖ. Βλέπει τὸν ἴδιον μέγαν καταρράκτην τοῦ ὕδατος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὀχθὰς πεφύκασιν ἱέται, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον πλέουσιν κυπρίνοι ἑκατοντούτις, καὶ κύκνοι λευκότεροι! Βλέπει τοὺς χλοερούς λειμῶνας, τὰς τῶν φιλωρῶν δεινροστοιχίας, τὰς κοιτίδας τοῦ ζυγοφύτου καὶ τοῦ ἀγιοκλήματος, εἰς τῶν ὁποίων τὰ σκιάσματα ἐπαίξεν ὄλην του τὴν νεότητα.

Ὁ Βουφλέριος δὲν ζητεῖ πλέον νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ἀκατάληκτον αὐτὸ μυστήριον, τὸ δέχεται; δὲν ἀνευρενὶ τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας του καὶ θέλει νὰ ἀπολαύσῃ ὄλην αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν.

Τὰ πάντα εἰς τὸν παράδεισον τοῦτον τῇ ἦσαν γνωστά.

Βυθίζεται εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ἁλσεων, ἐπανευρίσκει τὰς σκιερὰς ἀτραπούς, τὰς γνωστὰς διόδους· διευθύνεται εἰς μικρὸν λόφον, ἀναβαίνει τὴν βρυόφυτον καταφρέσιν, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαναβλέπει τὸν μετὰξινον ναὸν, ὅλον κατακλυζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐνῷ ἡ δροσερὰ αὐρα ταραττεῖ ἡσύχως τὰ λεπτοῦφά αὐτοῦ τεῖχη.

Ὁ ἱππότης γονατίζει καὶ θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του ἵνα περιστείλῃ τοὺς βιαίους παλμούς της.

Αἶφνης ἐμφανίζεται εἰς αὐτὸν νεῆκς πρόσχαρος ἐκκαίδεκαετής ἡ ἐπτακαίδεκαετής, ἐνδεδυμένη ἔνδυμα τῶν χωρικῶν τῆς Λορραίνης. Φέρει ἐπὶ μὲν τοῦ ὤμου της πράσινον δίκτυον, εἰς δὲ τὰς χεῖρας μετὰξινον κλωβίον.

— Τὴν πρωΐαν αὐτὴν, εἶπεν, ἔπιασα τρεῖς ὕψι-

στεῖους καὶ δύο ταοὺς διαφανεῖς. Ὁ κύριος ἱππότης ἤθελεν ἄλλοτε μοῦ ζηλεύσει τόσον ὠραῖον κυνήγιον.

Ἐπειτα, προσφέρουσα τὸ δύνκτιόν της εἰς τὸν Βουφλέριον προσθέτει μετὰ γλυκύτατον μειδίαμα,

— Συγχαυρήσατέ μοι νὰ ἰδῶ ἂν ἀπωλέσατε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητά σας.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα!! εἰς' ἐσὺ!!! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ὅστις ἀνῆγειρε τοὺς δύο του βραχιόνας, ἀσπαιρόντας ἐκ τῆς μέθης.

Ἄλλ' ἡ συγκίνησις ἦτον ἰσχυροτάτη· ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ βρυοφύτου θαπέδου καὶ ἐλυποθύμηνεν.

Δύο ἄλλα πρόσωπα, κεκρυμμένα εἰς τὸν ναὸν ἔτρεξαν παρעυθὺς, καὶ ἐπεριποιήθησαν τὸν ἱππότην μετὰ τὴν πλέον τρυφερὰν περιποίησιν. Ὁ Βουφλέριος, ἐπανελθὼν εἰς τὰς φρένας του, τοὺς ἀνεγνώρισε, καὶ, σύρων αὐτοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Φίλοι μου! ἀγαθοὶ μου φίλοι! ἀνέκραξε, ἐλησμονήσατε ὅτι ἡδυνάτο τις ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ εὐτυχίαν!

...

Ἡ ἐξήγησις τοῦ θαύματος ἦτον ἀπλουστάτη.

Εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν δημοσίων κτημάτων, ὁ Πρόσπερ, ὅστις εἶχε διατηρήσει τὴν προικὰ του, ἡγόρασε διὰ τρίτης χειρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν ἐν Λορραίνῃ καὶ τοῦ ἐπλήρωσε τὸ ἑκατοστὸν μέρος τῆς ἀξίας του. Ἦθελε νὰ τὸ ἀποδώσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἱππότην.

Ἐν τούτοις, φοβούμενος μήπως νέα ἀναστάσις τὸν καταστρέψῃ καὶ αὐτὸν, ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας, ὠφελῆθαι ἀπὸ τοῦ πρώτου διάστημα τῆς εἰρήνης, ἐκώλῃσε μετὰ κέρδους τὸν πύργον καὶ τὰ παραρτήματά του. Ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς Παρισίους, ἵνα ζητήσῃ τὸν Βουφλέριον καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅ,τι εἶχε δυνήθῃ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν περιουσίαν του.

Ἄλλ' ὁ ἱππότης μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει χωρὶς νὰ ἀρῇσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐνδειξιν τοῦ μέρους τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ὁ Πρόσπερ εἶχε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν σύζυγόν του.

Τὸ ἀφωσιωμένον αὐτὸ ζεύγος ἠργάσθη δέκα ἔτη, ὥστε ἡῤῥησαν τὰ κεφάλαια, τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ πύργου. Ὁ Θεὸς ἠλόγησε τὴν ἐντιμὸν ἐργασίαν των· οἱ δύο νεαροὶ σύζυγοι ἐσύναξαν πολλὰς ἑκατοστάδας χιλιάδων φράγκων.

— Ὁ ἱππότης θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας, εἶπεν ἡ Ἰωάννα εἰς τὸν Πρόσπερ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἰδιοκτησία ἐκείνη δὲν ὑπάρχει πλέον, πρέπει νὰ τῷ ἀνοικοδομήσωμεν παρόμοιον εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων. Τοῦλάχιστον θὰ δυνήθῃ νὰ τὸ ἐπισκεπτεται συχνότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ θὰ τοῦ καταστήσωμεν εὐαρεστώτερον τὸ ταξίδιον.

Ἡ ἰδέα αὕτη παρεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Πρόσπερ.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Βουφλέριος, τὸν ὁποῖον μετὰ σύντονον ἀναζήτησιν ἀνεκάλυψαν, ἐπανεῦρε τὸν πύργον τῆς Λουνεβίλλης, εἰς τὸ Ὁτέλλιον. Δὲν εἶχον δὲ λησμονήσῃ τὸ παλάτιον τῶν πεταλούδων. Ἡ νέα χωρική τῆς Λορραίνης, ἡ προεξηγήσασα τόσας ἐντυπώσεις εἰς τὸν μετανάστην ὠνομάζετο ἐπίσης Ἰωάννα, καὶ ὁμοίως θαυμασίως μετὰ τὴν μητέρα της.